

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد محق

۱۱ اکتوبر ۲۰۲۲

محمد محق

طالبان و سازمان سیا، سقف همکاری تا کجا خواهد رسید؟

مذاکرات دوحه هنگامی کلید خورد که سیاست‌گذاران امریکا از دولت پیشین افغانستان ناامید شدند. تحلیل‌گران از همان آغاز می‌دانستند که مذاکره‌ها یک محور اصلی دارد و یک محور فرعی. محور اصلی این بود که اگر طالبان تعهد کنند تا یکی از پیمان‌کاران منطقه‌ای ایالات متحده و تأمین‌کننده منافع آن باشند، این گروه جای‌گزین دولت افغانستان شده و کمک‌های امریکا را دریافت خواهد کرد. محور فرعی این بود که طالبان برای ارتقاء از سطح یک گروه تروریستی به سطح یک دولت مشروع، باید به نوعی از دولت مشارکتی تن بدهند، تا همکاری ایالات متحده با این گروه قابل توجیه باشد.

طالبان با درک این‌که دولت مشارکتی هدف اصلی برای طرف امریکائی نیست، پس از به قدرت رسیدن بهائی به این کار ندادند و تمرکز خود را بر کار اصلی نهادند که بازسازی روابط با سایر گروه‌های تروریستی، از میان برداشتن حلقه‌های سرکش، و سازمان‌دهی بقیه برای اهداف بلندمدت در منطقه بود. افشای محل اختفای ایمن الظواهری و شماری دیگر از رهبران القاعده و همچنان کشتن شمار فراوانی از فعالان سلفی در نقاط مختلف کشور، بخشی از این همکاری بود.

مذاکرات اخیر دوحه، میان رئیس استخبارات طالبان و معاون سازمان سیا، برای این بود که طالبان ضمن ارائه گزارشی از کارکرد یکساله خود به سازمان سیا، توضیح بدهند که آنان کار خانگی خود را بخوبی پیش برده‌اند و روابط کج‌دار و مریز با ایران، روسیه و چین، از نوعی است که در زبان انگلیسی به آن احق‌سازی می‌گویند و دیر یا زود زمان آسیب رساندن به این کشورها فرا خواهد رسید. طالبان تصور می‌کنند که اگر بتوانند اعتماد امریکا را در بلندمدت حاصل کنند می‌توانند هم رقبای داخلی را در هم بشکنند و هم با مدیریت جنگجویان خارجی ساده‌لوحی که هیزم جنگ‌های نیابتی هستند، در تجارتی که پاکستان از چهار دهه قبل آغاز کرده است شریک شوند. پاکستان تا هنگامی که

این برنامه در هماهنگی با آن باشد، با این شراکت غیر رسمی مشکلی نخواهد داشت، و سفر باجوه به امریکا نیز در همین راستا صورت گرفته است. امریکا البته همچنان ضرورت تشکیل دولت مشارکتی را تکرار می‌کند.

سیاست‌گذاران ایالات متحده امریکا با دشواری هائی محدود در سطح افکار عمومی کشور خود، به ویژه از سوی گروه‌های مدافع حقوق بشر و حقوق زن مواجه خواهند شد، زیرا همکاری با یک گروه تروریستی خلاف ارزش‌های رسمی یک نظام دموکراتیک، خیانت به خون هزاران سربازی تلقی می‌شود که به دست این گروه کشته شده‌اند. رهبران طالبان هم با دشواری هائی محدودی در صفوف خود مواجه خواهند شد، زیرا همکاری با قدرتی که بیست سال تمام جنگ ویران‌گر خود را بر پایه دشمنی با آن مشروعیت می‌بخشیدند، این گروه را در نظر جنگجویان ایدئولوژیکش از سازمانی آزادی‌بخش به درجه مزدوری سازمان "سیا" تنزیل خواهد داد.

این دو محذور سبب می‌شود که در سطح شعار و بیانیه‌های رسانه‌ئی، هر دو طرف از یک دیگر انتقاد کنند و با این انتقادهای نمایشی، برنامه احمق‌سازی را با موفقیت به پیش ببرند بدون دادن بهانه‌ای قوی برای دشمنی کشورهای دیگر. البته طالبان پس از دریافت ملیاردها دالر از امریکا و تحکیم پایه‌های خود به سراغ این کشورها خواهند رفت و مزد ابلهی سیاسی را در کف دست آنان خواهند گذاشت.

افغانستان اما همچنان برای مدت‌های طولانی میدان کشمکش‌های خونین، نخبگان‌ش گرفتار آوارگی، و نسل‌های آینده‌اش دست به گریبان کابوس‌های وحشتناک خواهند ماند.